

Sygn. akt: III C 1273/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Suchecka
Protokolant:	sekr. sądowy Olga Sikorska - Łatacz

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2015 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) S.A.

z siedzibą w W.

przeciwko P. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Joanna Suchecka

Sygn. akt III C 1273/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 grudnia 2015r. wydanego w postępowaniu zwykłym

Powód Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego P. K. kwoty 1368,23 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 kwietnia 2015r. i kosztami procesu.

Powód wskazał, że pozwany w dniu 6 listopada 2014r. kierując pojazdem marki O. (...) w wyniku nieprawidłowego wykonywania manewru parkowania, najechał na zaparkowany pojazd marki N., po czym zbiegł z miejsca zdarzenia. W wyniku zdarzenia doszło do uszkodzenia pojazdu marki N. (...), a jego właścicielowi powód, z którym pozwany miał podpisaną umowę ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, wypłacił odszkodowanie w kwocie 1368,23 zł. Powód dochodzi od pozwanego zwrotu wypłaconego odszkodowania na podstawie art. 43 pkt 4 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach majątkowych (...).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 15 czerwca 2015r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany złożył sprzeciw zaskarżając powyższy nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa.

Pozwany przyznał, że w dniu 6 listopada 2014r. prowadził pojazd marki O. (...) oraz zatrzymał go na parkingu, na którym miało dojść do powstania szkody, podniósł jednak, że w czasie parkowania nie zauważył, aby obtarł jakikolwiek

samochód, nie zauważył też na swoim pojeździe śladów kolizji. Zaprzeczył tym samym, aby zbiegł z miejsca zdarzenia, gdyż aby warunek ten został spełniony musiałby mieć świadomość powstania jakiegokolwiek szkody i zamiar odjechania w celu uniknięcia jego identyfikacji. Zarzucił także, iż z dokumentacji zdjęciowej wynika, że uszkodzenia pojazdu marki N. (...) znajdują się na innej wysokości niż rysy zlokalizowane na zderzaku jego pojazdu, a nadto uszkodzenia te są niewspółmierne do niewielkich rys na jego pojeździe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 listopada 2014r. N. M. jechał wraz ze swoją narzeczoną A. G. należącym do niej pojazdem marki N. (...) o nr rej. (...) koloru granatowego. Pojazd ok. godziny 20-tej zaparkował na parkingu położonym przy ul. (...) w S., po czym oboje udali się do mieszkania. Po lewej stronie od pojazdu N. znajdował się wówczas zaparkowany w ten sam sposób, tj. przodem do krawężnika, samochód marki O. typu combi w kolorze srebrnym. Z okien mieszkania, gdzie znajdowali się A. G. i N. M., nie można było obserwować parkingu, na którym pozostawili pojazd. Parking nie jest też monitorowany. Następnego dnia A. G. i N. M. stwierdzili, że użytkowany przez nich pojazd jest uszkodzony na przednim lewym błotniku i drzwiach, gdzie znajduje się wgniecenie oraz obtarcia. N. M. postanowił w okolicy poszukać pojazdu, który może nosić ślady uszkodzeń i zetknięcia z ich pojazdem. Po kilku godzinach znalazł pojazd marki O. (...) o nr rej. (...), który według niego był tym samym pojazdem, obok którego zaparkował samochód poprzedniego dnia przy ul. (...) w S.. Wykonał zdjęcia tego pojazdu, a sprawę skierował na Policję w celu ustalenia jego właściciela.

dowód:

- zeznania A. M. (wcześniej G.) k. 94
- zeznania N. M. k. 95

W toku postępowania prowadzonego przez Komisariat Policji S. D. przyjęto od A. G. zawiadomienie o wykroczeniu, przesłuchano A. G., dokonano oględzin należącego do niej samochodu marki N. (...), ustalono, że właścicielem pojazdu O. (...) o nr rej. (...) jest P. K., którego przesłuchano oraz dokonano oględzin jego pojazdu. W wyniku oględzin pojazdu N. (...) stwierdzono, że na przednim prawym błotniku jest zarysowanie długości 25 cm i szerokości 5 cm, na tej samej wysokości na drzwiach kierowcy jest zarysowanie lakieru o szerokości 5 cm i długości 10 cm oraz blacha karoserii jest wgnieciona. W wyniku oględzin pojazdu O. (...) stwierdzono, że po przedniej prawej stronie zderzaka od strony pasażera są zarysowania poziome o odcieniu niebieskim. P. K. zeznał, że w dniu 6 listopada 2014r. około godziny 20-tej wjeżdżał swym samochodem w miejsce parkingowe i mógł zahaczyć samochód obok, bo było ciemno, ale tego nie poczuł i dlatego nie zareagował.

dowód:

- protokół z przyjęcia zawiadomienia k. 69-70
- protokół oględzin k. 78-81
- protokół oględzin k. 84-88
- protokół z przesłuchania P. K. k. 82-83
- protokół z przesłuchania A. G. k. 71-73

Policja przyjęła, że kierujący pojazdem O. (...) o nr rej. (...) wykonując manewr wjeżdżania w miejsce parkingowe uderzył w prawidłowo zaparkowany samochód marki N. (...) o nr rej. (...) po czym odjechał z miejsca zdarzenia. Z uwagi na ustalenie, że czyn nie zawiera znamion wykroczenia drogowego, gdyż do zdarzenia doszło poza drogą publiczną, odstąpiono od skierowania wniosku do sądu.

dowód:

- wniosek k. 89

- pismo z dnia 22 stycznia 2015r. k. 16

Na podstawie dokumentów sporządzonych przez Policję A. G. zgłosiła szkodę do Towarzystwa (...) S.A. w W., jako ubezpieczyciela pojazdu marki O. (...) należącego do P. K.. Ubezpieczyciel wartość szkody ustalił na kwotę 1368,23 zł i kwotę tę wypłacił A. G. tytułem odszkodowania w dniu 23 lutego 2015r.

dowód:

- zgłoszenie k. 17-18

- informacja o wysokości częściowej szkody w pojeździe k. 19

- kalkulacja naprawy k. 20-21

- dokumentacja zdjęciowa k. 22-25

- pismo z dnia 20 lutego 2015r. k. 26

- potwierdzenie transakcji k. 27

W dniu 6 listopada 2014r. P. K. parkował należący do niego samochód marki O. (...) o nr rej. (...) na parkingu zlokalizowanym przy ul. (...) w S.. Na jego pojeździe do tej pory na przednim zderzaku z prawej strony znajdują się zarysowania o szerokości kilku centymetrów bez wgnieceń. W dniu 6 listopada 2014r. samochód ten był ubezpieczony w ramach umowy OC posiadaczy pojazdów mechanicznych u powoda – Towarzystwa (...) S.A. w W..

bezsporne, a nadto dowód:

- potwierdzenie okoliczności przez uczestnika zdarzenia k. 40

- dokumentacja zdjęciowa k. 45-46

Pismem z dnia 19 marca 2015r. powód wezwał pozwanego na podstawie art. 43 ust. 4 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o zapłatę kwoty 1368,23 zł w terminie do dnia 3 kwietnia 2015r. tytułem zwrotu wypłaconego odszkodowania jako przyczynę wezwania o zwrot wskazując oddalenie się z miejsca zdarzenia. Pismo to zostało pozwanemu doręczone w dniu 23 marca 2015r. W odpowiedzi na wezwanie pozwany odmówił zapłaty podnosząc, że nie przyznał się do wyrządzenia szkody, a podał jedynie, że w dniu 6 listopada 2014r. parkował pojazd na parkingu przy ul. (...) i teoretycznie mogło dojść do uszkodzenia, jednakże nie zauważył, aby wyrządził szkodę, nie zostały natomiast dokonane szczegółowe oględziny pojazdów, które mogłyby potwierdzić jego udział w zdarzeniu.

dowód:

- wezwanie do zapłaty k. 28

- potwierdzenie odbioru k. 29

- pisma z dnia 1 kwietnia 2015r. i 23 kwietnia 2015r. k. 41,42

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Podstawę prawną żądania stanowił art. 43 pkt 4 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013r.

poz. 392 ze zm.). Przepis ten stanowi, że zakładowi ubezpieczeń przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący zbiegł z miejsca zdarzenia.

W niniejszej sprawie pozostawało poza sporem, że powód, z którym pozwany miał zawarta umowę ubezpieczenia OC wypłacił na rzecz właściciela pojazdu A. M. (poprzednio G.) odszkodowanie z tytułu uszkodzenia pojazdu marki N. (...) o nr rej. (...) kwotę 1368,23 zł tytułem szkody powstałej w dniu 6 listopada 2014r. na parkingu przy ul. (...) w S.. Wysokość należnego odszkodowania oraz fakt i zakres szkody nie były kwestionowane.

Do okoliczności spornych należało natomiast to, czy pozwany był sprawcą przedmiotowej szkody, a jeśli tak, to czy można przypisać mu zarzut, iż zbiegł z miejsca zdarzenia. Zdaniem Sądu powód nie udźwignął ciężaru dowodu w tym zakresie, w konsekwencji czego w sprawie brak było materiału pozwalającego na ustalenie, że zaistniały przesłanki odpowiedzialności pozwanego przewidziane w art. 43 pkt 4 wskazanej ustawy.

Sąd nie znalazł podstaw, aby zeznaniom świadków odmówić wiarygodności. Jednakże świadkowie nie byli obserwatorami zdarzenia, a swoje przekonanie co do tego, że w dniu 6 listopada 2014r. doszło do zderzenia pojazdu marki N. (...) należącego do A. G. (obecnie M.) z pojazdem pozwanego marki O. (...) typu combi opierają na tym, iż pojazd ten miał uszkodzenia z pozostałościami lakieru w kolorze lakieru samochodu N. w miejscu, które w ich ocenie mogło zderzyć się z tą częścią, w którym N. został uszkodzony oraz że pojazd marki O. typu combi znajdował się na parkingu obok pojazdu N.. Przy czym swoje przekonanie świadek A. M. opierała na relacji i wnioskach drugiego świadka, albowiem sama nie dokonywała oględzin pojazdu, który miał uczestniczyć w zdarzeniu. Świadkowie nie posiadają jednak wiadomości specjalnych i ich postrzeżenia winny zostać zweryfikowane przez odpowiednie osoby posiadające taką wiedzę. Sama zbieżność, iż pojazd pozwanego był zaparkowany na tym samym parkingu co pojazd A. G. oraz posiadał zarysowania z odpryskami w kolorze jej pojazdu nie wyklucza tego, że w owym dniu na wskazanym parkingu inny kierowca innym samochodem mógł wyrządzić szkodę w jej pojeździe, a uszkodzenia na samochodzie pozwanego pochodziły z innego zdarzenia.

Wątpliwości powyżej podniesionych nie rozstrzyga materiał zebrany przez policję w postępowaniu zainicjowanym na wniosek A. G.. W toku tego postępowania nie tylko nie skorzystano z pomocy osoby posiadającej wiadomości specjalne w zakresie rekonstrukcji wypadków i szkód komunikacyjnych, lecz także nie dokonano oględzin porównawczych obu pojazdów ograniczając się do oględzin każdego pojazdu z osobna i odebrania zeznań od osób zainteresowanych. Z treści wniosku o odstąpienie od ukarania wynika, że przyjmując, iż pozwany uczestniczył w zdarzeniu oraz zbiegł z miejsca zdarzenia oparto się na hipotetycznym stwierdzeniu P. K., że mógł swoim pojazdem zahaczyć inny pojazd na parkingu. Stwierdzenie to wynikało jednak z samego faktu, iż pozwany przyznał, że parkował swój samochód na parkingu przy ul (...) w S. w dniu 6 listopada 2014r. około godziny 20.00. Podał jednocześnie, że nie zauważył, aby do uderzenia innego pojazdu doszło. Ta treść zeznań pozwanego złożonych przed policją w połączeniu z wiedzą posiadaną przez świadków nie była wystarczająca do przyjęcia, że pozwany jest sprawcą szkody, a co więcej, że opuścił miejsce zdarzenia mając świadomość wyrządzenia szkody. Ustalenia policji nie są dla sądu wiążące i nie wydaje się, aby poprzedzała je głębsza analiza materiału sprawy. Zauważyć przy tym trzeba, że według dokonanych ustaleń uderzenie powstało przy wykonywaniu manewru wjeżdżania w miejsce parkingowe, podczas gdy świadkowie zeznali, że po zaparkowaniu samochodem N. (...) stwierdzili, że pojazd marki O. typu combi w kolorze srebrnym, który w ich przekonaniu był samochodem pozwanego, już stał zaparkowany obok, a zatem nie mógł uderzyć w ich samochód w momencie wjazdu w miejsce parkingowe, gdyż ten tam wówczas się nie znajdował. Nie jest przy tym wykluczone, że okoliczność, czy do zderzenia doszło przy wjeździe na miejsce parkingowe przez pojazd sprawcy czy przy wyjeździe, może mieć znaczenie dla ustaleń co do tego, czy pojazd pozwanego mógł uczestniczyć w przedmiotowej kolizji.

Należy nadto w pełni zgodzić z się z argumentacją przedstawioną przez pozwanego, że przesłanka z art. 43 pkt 4 ustawy w postaci „zbiegnięcia z miejsca zdarzenia” spełniona jest nie w każdym przypadku, gdy sprawca opuszcza miejsce, w którym doszło do wyrządzenia przez niego szkody nie informując nikogo o jej powstaniu, lecz tylko wówczas, gdy ma świadomość jej wyrządzenia, a motywem oddalenia się z miejsca zdarzenia jest zamiar ukrycia swojego sprawstwa. Pogląd ten znajduje pełną akceptację w judykaturze. Analogicznie wypowiedział się dla przykładu Sąd

Okręgowy w Siedlcach w wyroku z dnia 26 sierpnia 2013r. V Ca 387/13, iż zastosowanie dyspozycji art. 43 pkt 4 ustawy wymaga ustalenia, iż sprawca kolizji drogowej opuścił miejsce zdarzenia świadomie, bez spełnienia ciężących na nim obowiązków wynikających z art. 16 ustawy w celu uniknięcia odpowiedzialności za wyrządzoną szkodę.

W przekonaniu Sądu zebrane i omówione powyżej dowody co najwyżej wskazują na prawdopodobieństwo, iż pozwany mógł być sprawcą szkody. Wymaga jednak podkreślenia, że zgodnie z art. 243 k.p.c. zachowanie szczegółowych przepisów o postępowaniu dowodowym nie jest konieczne tylko wówczas, gdy ustawa przewiduje uprawdopodobnienie zamiast dowodu. Dla niniejszej sprawy oznacza to, że powód winien był naprowadzić dowody, który pozwoliły na ustalenie w sposób kategoriyczny, że pozwany uczestniczył w kolizji oraz mając jej świadomość odjechał z miejsca zdarzenia. Powód zdawał sobie sprawę z konieczności naprowadzenia dalszych dowodów o czym świadczą jego wnioski zawarte w odpowiedzi na sprzeciw o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu mechaniki i techniki pojazdów po oględzinach pojazdu marki N. o nr rej. (...) i marki O. o nr rej. (...) w celu rekonstrukcji zdarzenia oraz na okoliczność tego, czy pozwany mógł odczuć, zauważyć lub usłyszeć, że kierowany przez niego pojazd zetknął się z innym pojazdem. W celu przeprowadzenia tych dowodów powód przez swojego pełnomocnika został wezwany do uiszczenia zaliczki w kwocie 700 zł na poczet kosztów przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w terminie 7 dni pod rygorem pominięcia dowodu (k.96-97), lecz nie wykonał zobowiązania (k. 98). Wobec powyższego Sąd stosując wskazany rygor wnioskowane dowody pominął. Zgodnie bowiem z art. 130⁴ § 1 k.p.c. strona, która wnosi o podjęcie czynności połączonej z wydatkami, obowiązana jest uiścić zaliczkę na ich pokrycie w wysokości i terminie oznaczonym przez sąd. Przewodniczący wzywa stronę zobowiązaną do wniesienia zaliczki, aby w wyznaczonym terminie nie dłuższym niż dwa tygodnie zapłaciła oznaczoną kwotę. (§ 2). Stosownie do § 3 sąd podejmie czynność połączonej z wydatkami, jeżeli zaliczka zostanie uiszczona w oznaczonej wysokości, a w razie nieuiszczenia zaliczki sąd pominie czynność połączonej z wydatkami - § 5.

W konsekwencji materiał dowodowy okazał się niewystarczający do uznania, że pozwany wyrządził szkodę i zbiegł z miejsca zdarzenia w rozumieniu art. 43 pkt 4 ustawy, a stąd, że powodowi przysługuje objęte pozwem roszczenie regresowe.

Z powyższych przyczyn Sąd powództwo oddalił w całości.

SSR Joanna Suchecka